

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Koska – Janusz

Protokolant: Aneta Cegielka

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście Północ Agnieszki Lejman - Jakubas

po rozpoznaniu na rozprawie w 17 lutego 2022 r. w (...)

sprawy U. T., syna T. i V. z domu S., urodzonego w dniu (...) w G. (...),

oskarżonego o to, że

w dniu 18 lutego 2019 r. przy ul. (...) w W., w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio zabranych w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) Sp. k. rzeczy w postaci butów białych marki R. L. o wartości 449,95 zł oraz dwóch swetrów marki A. J. o wartości 129,95 zł każdy, bezpośrednio po dokonaniu tej kradzieży w trakcie pościgu przez pracowników ochrony sklepu (...) Sp.k. w osobach M. Ł. (1) i M. R., użył wobec nich przemocy w postaci szarpania oraz dwukrotnego kopnięcia w twarz M. Ł. (1) oraz kopnięcia w krocze M. R., czym działał na ich szkodę i sklepu (...) Sp.k.,

tj. o czyn z art. 281 kk;

orzeka

I. oskarżonego U. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 281 kk i za to na podstawie art. 281 skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego U. T. na rzecz pokrzywdzonych M. Ł. (1) i M. R. kwoty po 500 zł (pięćset złotych) tytułem nawiązki;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia zatrzymania 18 lutego 2019 r. od godz. 20:15 do dnia 23 maja 2019 r.;

IV. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwraca pokrzywdzonemu (...) Sp.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1-3 na k. 65 akt;

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 955/21	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	U. T.	w dniu 18 lutego 2019 r. przy ul. (...) w W., w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio zabranych w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) Sp. k. rzeczy w postaci butów białych marki R. L. o wartości 449,95 zł oraz dwóch swetrów marki A. J. o wartości 129,95 zł każdy, bezpośrednio po dokonaniu tej kradzieży w trakcie pościgu przez pracowników ochrony	

		sklepu (...) Sp.k. w osobach M. Ł. (1) i M. R., użył wobec nich przemocy w postaci szarpania oraz dwukrotnego kopnięcia w twarz M. Ł. (1) oraz kopnięcia w krocze M. R., czym działał na ich szkodę i sklepu (...) Sp.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Dnia 18 lutego 2019 roku około godziny 19:30 nieustalony mężczyzna wszedł do sklepu (...) w Centrum Handlowym (...) w W.. Następnie wziął kilka sztuk odzieży, w tym parę butów marki R. L. oraz dwa swetry marki A. J., które były wystawione na sprzedaż i udał się do przymierzalni. W przymierzalni mężczyzna ten zjął elektroniczne zabezpieczenia antykradzieżowe z wyżej opisanych butów i swetrów, i pozostawił te części garderoby w kabinie przymierzalni, a następnie z kabiny tej wyszedł. Po chwili do tej samej kabiny przymierzalni wszedł U. T.. U. T. wyniósł buty i swetry pozostawione wcześniej w kabinie przymierzalni poza teren sklepu, nie uiszczając za nie zapłaty.</p> <p>Powyższe zdarzenie zauważyli ochroniarze zatrudnieni w sklepie (...), W. W. (1), M. Ł. (1) i M. R.. Ochroniarze</p>	zeznania W. W. (2)	8-9, 441-442	

pobiegli za U. T., M. Ł. (1) i M. R. pobiegli ze mężczyzną, który uciekał przed nimi wzdłuż budynku centrum handlowego w kierunku parkingu podziemnego tego centrum. Mężczyźni dogonili oskarżonego na wysokości nr 44 ulicy (...). Budynek ten usytuowany jest vis a vis centrum handlowego. M. Ł. (1) i M. R. złapali U. T. za ręce, żeby nie mógł dalej uciekać i usiłowali odebrać mu zabrane ze sklepu towary. Między mężczyznami wywiązała się szarpanina, w wyniku której wszyscy trzej mężczyźni przewrócili się. W trakcie szarpaniny U. T. dwukrotnie kopnął M. Ł. (1) w twarz, zaś M. R. kopnął w krocze. Następnie do szarpiących się mężczyzn dobiegł W. W. (1) i czwarty ochroniarz, M. S.. Wspólnie ochroniarze obezwładnili U. T.. M. Ł. (1) zadzwonił pod numer 112 wzywając policję. Ujętego mężczyznę ochroniarze przekazali policji.

Po zatrzymaniu U. T. w jego plecaku znaleziono zabrane ze sklepu (...) butów marki R. L. o wartości 449,95 zł oraz dwa swetry marki A. J. o wartości 129,95 zł każdy. Łączna wartość zabranych ze sklepu rzeczy wynosiła 709,85 zł. Rzeczy te nie zostały uszkodzone i

mogły trafić ponownie do sprzedaży.			
zeznania M. Ł. (2)	16-18, 440		
zeznania M. R.	21-22, 441		
zeznania M. S.	80-81, 442		
protokół oględzin nagrania	57-59		
zeznania A. K.	13v		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania W. W. (2)	Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były spójne, logicznie i wzajemnie się uzupełniały z zeznaniami	

		M. Ł. (2), M. R. i M. S.. Świadek jako osoba obca dla oskarżonego, nie miał powodu, dla którego miałby składać fałszywe zeznania.
zeznania M. Ł. (2)	zasługiwały na przymiot wiarygodności, albowiem świadek szczegółowo i w sposób rzeczowy odniósł się do istotnych okoliczności zdarzenia. Przedstawiony przez świadka przebieg zdarzenia znajdował potwierdzenie w zeznaniach W. W. (2), M. R. i M. S.. Pokrzywdzeni M. Ł. (2) i M. R. przebaczyli U. T. i nie mają wobec niego żadnych roszczeń, a zatem nie przejawiają wobec niego wrogiej postawy, co mogłoby negatywnie wpłynąć na wiarygodność ich zeznań.	
zeznania M. R.	przedstawiony przez świadka przebieg zdarzenia nie budził wątpliwości Sądu, ponieważ był on logiczny oraz spójny z relacją pozostałych świadków. Sąd nie znalazł tym samym powodów, dla których miałby odmówić wiarygodności zeznaniom M. R.. Co więcej pokrzywdzeni M. Ł. (2) i M. R. przebaczyli U. T. i nie mają wobec niego żadnych roszczeń, a zatem nie przejawiają wobec niego wrogiej postawy, co mogłoby negatywnie	

		wpłynąć na wiarygodność ich zeznań.	
zeznania M. S.		zasługiwały na przymiot wiarygodności, gdyż zeznania świadka były spójne z relacją W. W. (2), M. Ł. (2) i M. R., tworząc logiczną całość co do przebiegu zdarzenia oraz zachowania oskarżonego. Sąd nie znalazł powodów do kwestionowania zeznań świadka z urzędu.	
protokół nagrania	ogłędzin	dokument sporządzony przez funkcjonariusza Policji niezainteresowanego końcowym rozstrzygnięciem w sprawie, działający w ramach kompetencji i zakresie zleconych jemu zadań. Dokument ten korespondował z zeznaniami pracowników ochrony W. W. (2), M. Ł. (2), M. S. i M. R.. Nagranie nie nosi śladów manipulacji, zostało wykonane kamerą przemysłową i przekazane zostało organom ścigania bezpośrednio przez dysponujące tym nagraniem podmiot.	
zeznania A. K.		Sąd obdarzył zeznania świadka przymiotem wiarygodności. Świadek w sposób logiczny i rzeczowy odniósł się powodu oraz przebiegu interwencji wobec oskarżonego. Wiedza świadka dotycząca istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności	

	<p>pochodziła z czynności służbowych bezpośrednio podjętych na miejscu interwencji. Jako osoba obca dla oskarżonego, niezainteresowana wynikiem postępowania, nie miała powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego.</p>		
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia U. T.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego odnośnie okoliczności zdarzenia, w szczególności te które miały miejsce po opuszczeniu przez niego sklepu (...) nie zasługiwały na obdarzeniem przymiotem wiarygodności. Ferowanie przez oskarżonego tezy o tym, że nie wiedział, że bieżą za nim ochroniarze oraz, że żadnego z nich nie uderzył celowo stanowi wyraz chęci zminimalizowania swojej winy, przedstawienia siebie w lepszym świetle, co wpisywało się w przyjętą linię obrony. Wyjaśnienia oskarżonego były niezgodne z innymi dowodami, zwłaszcza nie znajdowały potwierdzenia w wiarygodnych</p>	

zeznaniach świadków, w szczególności M. Ł. (2) i M. R., którzy zostali uderzeni przez oskarżonego.

Doświadczenie życiowe uczy, że skoro osoba znajdująca się na terytorium centrum handlowego wie, że zabiera ze sklepu w celu przywłaszczenia mienie, to musi mieć świadomość tego, że po opuszczeniu sklepu, jak też w obrębie centrum handlowego, może zostać ujęta przez pracowników ochrony. Trudno logicznie wytłumaczyć dlaczego oskarżony, po nieudanej ucieczce, szarpiąc się z ochroniarzami miałby machać rękami i nogami, jeśli nie chciał nikogo uderzyć. Jedynym wyjaśnieniem takiego zachowania jest chęć uderzenia ochroniarzy tak, żeby ci przestali przytrzymywać oskarżonego, co miało umożliwić oskarżonemu dalszą ucieczkę z przywłuszczonymi rzeczami.

Końcowo wskazać należy, że fakt kradzieży butów potwierdzają nie tylko zeznania świadków, ale także to, że buty te zostały znalezione w plecaku oskarżonego po jego zatrzymaniu. Oskarżony twierdził, że buty te kupił mu kolega, ale nie potrafił powiedzieć ani kim był ten kolega ani dlaczego oskarżony

		<p>nosił te buty w plecaku. Nieprawdopodobnym jest, aby oskarżony udając się do sklepu w celu kradzieży swetrów zabierał ze sobą w plecaku parę nowych, nieużywanych butów i to w dodatku butów marki i modelu, które były sprzedawane w sklepie.</p>	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	U. T.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa kradzieży rozbójniczej stypizowanego w art. 281 kk, które jest kwalifikowaną formą kradzieży. Kradzież rozbójniczą popełnia ten, kto najpierw dokonuje kradzieży, czyli zabrania w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej a następnie używa przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu			

utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy.

W świetle zgromadzonych dowodów Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony opuszczając sklep (...) mieszczący się w Centrum Handlowym (...) w W., wyniósł elementy garderoby bez uiszczenia zapłaty za towar. Takie zachowanie oznacza, że oskarżony zabrał ze sklepu cudze rzeczy, a jego celem było ich przywłaszczenie. Wyjście ze sklepu z towarem bez dokonania zapłaty uważa się za dokonanie, a nie usiłowanie kradzieży nawet jeśli, towar ten zostanie odzyskany. Wyjście ze sklepu z towarem oznacza bowiem, że towar przestaje być we władaniu sklepu, a zaczyna znajdować się w władaniu sprawcy. Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony dokonał kradzieży. Następnie oskarżony bezpośrednio po dokonaniu kradzieży butów oraz dwóch swetrów, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, użył przemocy wobec pracowników ochrony M. R. i M. Ł. (1), którzy w trakcie pościgu za oskarżonym pochwycili go w okolicy Centrum Handlowego, w postaci dwukrotnego kopnięcia M. Ł. (1) w twarz i kopnięcia M. R. w krocze. W wyniku skutecznej interwencji

oskarżony nie zdołał zbiec z miejsca zdarzenia wraz ze skradzionymi przedmiotami o łącznej wartości 709,85 zł. Oskarżony wiedział, że zbliżają się do niego pracownicy Centrum Handlowego, a tym samym miał możliwość dobrowolnego oddania przywłaszczonych produktów. Tymczasem nie zrobił tego, a podjął próbę ucieczki, zakończoną użyciem przemocy. Bez wątpienia przyjąć należy, że oskarżony działał w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych przedmiotów. Oskarżony działał umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Z okoliczności sprawy wynika, bowiem, że wiedział, gdzie znajdują się rzeczy pozbawione klipsów antykradzieżowych, po czym dokonał ich kradzieży, przy czym z uwagi na podjęte przez ochronę sklepu działania, by utrzymać się w posiadaniu ubrań i obuwia, zastosował wobec pokrzywdzonych przemoc.

Co istotne pomiędzy dokonaniem kradzieży a użyciem przemocy, groźbą natychmiastowego jej użycia albo doprowadzeniem człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności musi zachodzić stosunek bezpośredniego

powiązania czasowego. Ustawa wymaga, aby opisane w art. 281 kk sposoby oddziaływania na osobę były przez sprawcę zastosowane „bezpośrednio po dokonaniu kradzieży”, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. Utrzymanie się w posiadaniu zabranej rzeczy zachodzi wtedy, gdy po przejściu władztwa nad rzeczą na osobę nieuprawnioną, dokonującą zaboru, zachodzi jeszcze po stronie pokrzywdzonego możliwość natychmiastowej restytucji władztwa. W niniejszej sprawie taka sytuacja niewątpliwie miała miejsce. Do zatrzymania oskarżonego doszło zaraz po opuszczeniu przez niego sklepu, kiedy chciał oddalić się ze skradzionymi rzeczami. Miejsce, w którym go ujęto, znajdowało się zaledwie kilkadziesiąt metrów od wyjścia prowadzącego bezpośrednio na ulicę.

Atak ochroniarzy na wolność oskarżonego nie był bezprawny. Zgodnie z art. 243 § 1 kpk, każdy ma prawo ująć osobę na gorącym uczynku przestępstwa lub w pościgu podjętym bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa, jeżeli zachodzi obawa ukrycia się tej osoby lub

nie można ustalić jej tożsamości. Ochroniarze działali zatem w ramach uprawnienia ustawowego.	
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania	
#	3.4. Umorzenie postępowania
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania	
#	3.5. Uniewinnienie
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia	
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i	

Środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
U. T.	I	I	<p>Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., zważając by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, jak też cele zapobiegawcze i wychowawcze w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.</p> <p>W sprawie niniejszej nie ujawniły się okoliczności, które obniżałyby wysoki stopień winy. Niewątpliwie oskarżony nie działał w warunkach, ani sytuacji motywacyjnej, które wyłączałyby możliwość przypisania mu winy w czasie czynu. Oskarżony w chwili popełnienia czynu był osobą dorosłą, miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego działania oraz pokierowania swoim postępowaniem. Wobec oskarżonego nie ujawniły się okoliczności, które wpłynęłyby na obniżenie stopnia winy.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości był znaczny, o czym świadczyło</p>

popelnienie przestępstwa w sposób przemyślany i zaplanowany, z udziałem innej, nie ustalonej osoby.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę, jako okoliczności obciążające, że oskarżony popełniając czyn zastosował przemoc wobec dwóch osób, kopiąc te osoby w bardzo wrażliwe miejsca (tj. twarz i krocze) oraz fakt, że oskarżony popełnił przestępstwo z pobudek materialnych. W dacie tego czynu oskarżony nie był jeszcze karany, niemniej dopuścił się podobnego przestępstwa w dniu 7 lutego 2019 r. Powyższe prowadzi do wniosku, że czyn objęty niniejszym wyrokiem, nie był jedynie incydentem w jego życiu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił nie nadmiernie wysoką wartość skradzionych rzeczy, które nie zostały odzyskane w stanie nienaruszonym. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił także przeproszenie pokrzywdzonych.

Uwzględniając stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu, okoliczności łagodzące, obostrzające, jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz dotychczasowy sposób życia, Sąd doszedł do przekonania, że jedynie

kara bezwzględnego pozbawienia wolności spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego uzmysławiając mu, że popełnienie przestępstwa wiąże się z reakcją wymiaru sprawiedliwości, jak również pozytywnie wpłynie na zakres kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa budząc w nim przekonanie o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem oraz nieopłacalności zamachów na te dobra.

Orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny czy ograniczenia wolności nie pozwoliłoby osiągnąć celów zapobiegawczego i wychowawczego. Wobec oskarżonego nie zachodzą również podstawy do skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Możliwość zawieszenia kary pozbawienia wolności zachodzi, gdy Sąd nabierze przekonania, że sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Dotychczasowa postawa oskarżonego nie pozwala wysnuć wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Warunkowo zawieszona kara pozbawienia wolności

			nie byłyby w stanie powstrzymać oskarżonego od dalszych, karygodnych zachowań. Wymierzenie którejkolwiek z tych kar stanowiłoby nieuzasadnione promowanie osoby, która nie daje gwarancji przestrzegania porządku prawnego.
U. T.	II	I	Na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł o nieobligatoryjnej nawiązce, która stanowić winna także dodatkową dolegliwość w związku z popełnionym przestępstwem.
U. T.	IV	I	Na podstawie art. 230 § 2 kpk wobec stwierdzenia zbędności zabezpieczonych w trakcie postępowania dowodów rzeczowych w postaci butów oraz dwóch swetrów, Sąd postanowił zwrócić je osobie uprawnionej, tj. (...) sp. k.
1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
U. T.	III	I	Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary 1 roku pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia zatrzymania 18 lutego

2019 roku od godz. 20.15
do dnia 23 maja 2019 roku.

1.inne zagadnienia

W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Sąd rozważał także możliwość zakwalifikowania tego czynu jako kradzieży zwykłej z art. 278 § 1 kk, niemiej z uwagi na zachowanie oskarżonego polegające na stosowaniu przemocy celem utrzymania się w posiadaniu skradzionych rzeczy, sprzeciwiało się temu. Należy bowiem podkreślić, że doświadczenie życiowe podpowiada również, że osoba dokonująca kradzieży liczy się także z faktem podjęcia za nią pościgu. Jako nieprzekonywujące Sąd uznał twierdzenia oskarżonego negującego jego świadomość tego, że osobami za nim podążającymi są pracownicy ochrony w

związku z dokonaniem przez niego czynem zabronionym. Pracownicy ci nie byli wprawdzie umundurowani, niemniej wiadomym powszechnie jest, że ochrona sklepu prowadzi obserwację także w cywilu. O tym, że tak jest, oskarżony zdążył się przekonać w dniu 7 lutego 2019 roku, kiedy to także dopuścił się kradzieży, za co także został ukarany. Bliskość ujęcia oskarżonego od miejsca zdarzenia, w bezpośrednim pościgu za nim od momentu opuszczenia przez niego sklepu, prowadziła do wniosku, że miał on pełną świadomość tego, z jakiego powodu trwa za nim pogoń.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 90 zł tytułem zwrotu części wydatków.

Wysokość opłaty ustalono na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach

karnych, natomiast na wysokość zasądzonych od oskarżonego wydatków założyły się: ryczałt za doręczenie pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym po 20 zł oraz opłata za informację z Krajowego Rejestru Karnego 30 zł, konwojowanie 20 zł. Konieczność uiszczenia kosztów sądowych przez oskarżonego będzie stanowić dodatkową dolegliwość finansową oraz pozytywnie wpłynie na strefę społecznego odbioru rozstrzygnięć sądowych, zwłaszcza że koszty te zostały wygenerowane na skutek zachowania oskarżonego.

1.Podpis

sędzia Justyna Koska-
Janusz